Enderrock | | Actualitzat el 02/07/2017 a les 16:00

El Canet Rock s'enlaira cap a la cinquena edició

Milers de persones van veure sortir el sol al Pla d'en Sala en una quarta edició amb entrades exhaurides i 22.000 assistents que iguala el mític festival creat als anys setanta

El Canet Rock en plena efervescència | Àlex Carmona

A quarts de 7 de la matinada milers de persones van veure sortir el sol al Pla d'en Sala, cantant amb **Txarango** "Quan tot s'enlaira", per celebrar l'èxit del Canet Rock. Entrades exhaurides i 22.000 persones van ser el millor anunci per donar la benvinguda a un festival consolidat com el gran aparador de l'escena musical catalana. Tretze bandes van desfilar per l'escenari, **Miquel del Roig** va complir de mestre de cerimònies i el guru del mític festival dels anys setanta, **Josep Maria Mainat** (**La Trinca**), es va reservar l'hora de la posta de sol per al seu xou particular. I una novetat, una moneda pròpia per al festival batejada com a 'canetum' (equivalent a 3 euros al canvi).

El Canet Rock està disposat a fer història, i l'any vinent ja ha anunciat que prepara una cinquena edició molt especial: "Perquè celebrarà haver igualat i poder superar les quatre edicions del mític festival creat als anys setanta". "L'èxit espectacular" i sense precedents de la cita maresmenca va col·lapsar la N-II i tots els accessos a la població de l'Alt Maresme i es van formar impressionants cues per accedir al recinte, a causa sobretot dels exhaustius controls dels Mossos. Els veïns van fer l'agost a l'inici del juliol venent el 'pack canet' de barret+*mojito* a 10 euros o convertint els camps acabats de segar en pàrquings improvisats per a centenars de vehicles a 10 euros l'entrada. Però tothom ho va viure a ritme de bon rotllo amb una capacitat

única per regenerar un públic molt jove que vol viure les seves primeres 12 hores intenses de música i llibertat total. Un desig que van fer possible un any més tres dones apassionades de la vida, convertides a promotores i amb el coratge per bandera.

A les 6 en punt de la tarda es va llançar el tret de sortida a la compromesa banda del Baix Montseny **Raska**, guanyadora del concurs de grups novells, seguida dels garrotxins **Hora de Joglar**, que van posar en pràctica la seva coreografia swinguera per fer ballar el públic seguint les passes dels seus balladors; un encert que demostra que les noves generacions també connecten amb el públic. **La iaia** va oferir el segon *round* del seu nou disc, *Tornar a ser u* (autoeditat, 2017), després d'haver-se estrenat al Vida i encara amb força imprecisions. La capacitat de comunicació d'Ernest Crusats i les seves irresistibles bases electròniques van tornar a ser la millor carta per connectar i fer ballar el públic.

Ernest Crusats durant el concert de La iaia Foto: Àlex Carmona

I van tornar els **Gossos** elèctrics i electrònics a l'arena del Canet Rock, vestits amb samarretes i ulleres negres com mana la tradició. Va ser la carta per jugar un repòquer del tot o res. Endollats al cent per cent van demostrar veterania amb un repertori que ja ha creuat per diverses generacions i que es converteix en un clàssic. Èxtasi del públic quan Alguer Miquel de **Txarango**, descalç i amb samarreta propalestina, els va acompanyar a la compromesa "Voldria dir-te". I primers crits d'independència quan Natxo Tarrés reinvindicava la cultura amb la rebaixa de l'IVA i el dret a votar el dia 1 d'octubre. Fins a la posta de sol amb el seu imprescindible "Corren", el primer gran himne de la nit.

Gossos en concert Foto: Àlex Carmona

I l'anècdota colorista la va protagonitzar el ja històric de la cançó catalana i esperit latent del Canet Rock de fa quatre dècades, el trincaire **Josep Maria Mainat**, rockanrolejant amb dues adaptacions de clàssics al català amb una banda de luxe i dues **'Canet Rockets'**: les úniques dones -juntament amb la trombonista d'**Itaca Band**, Maria Astallé, que enguany van pujar a l'escenari del festival, tema que va provocar encesos debats a la xarxa. "Whatever You Want" de **Status Quo** adaptada com "Volem votar" i el "Compte enrere per a la independència" amb les notes de "The Final Countdown" de **Europe** van ser la banda sonora per al sol que s'amagava amb el cel rogenc darrere Montnegre-Corredor.

Josep Maria Mainat i les Canet Rockets. Foto: Àlex Carmona

Jarabe de Palo va voler demostrar perquè era l'estrella mediàtica convidada del Canet Rock 2017. En la seva primera intervenció a dalt de l'escenari, després de ser operat de càncer, **Pau Donés** va saludar emocionat el públic: "Hem vingut a passar-nos-ho bé". Aires de rock i soul per amanir una sessió elegant de clàssics coneguts i saludats de la banda catalana en un bany de masses per a l'autor, que va encendre el bolo amb "Bonito", va convèncer amb "Depende" i va explosionar al final amb el petó més esperat de "La flaca", un altre èxit que va fer cantar tot el Pla d'en Sala a una sola veu. I algú encara se sorprenia que l'única banda que va cantar només en castellà no hagués provocat cap aldarull, i és que la qüestió no és en quina llengua es diu si no què es diu.

Pau Donés en concert amb Jarabe de Palo Foto: Àlex Carmona

I les intervencions de **Miquel del Roig** també van triomfar com el Cola-Cao servides a base de garrotins i faroles, a càrrec d'un personatge ebrenc que convenç gràcies a l'entusiasme del seu megamix de cançons de festa major. I va arribar l'empoderament d'**Els Amics de les Arts** per emocionar la gent amb un repertori i una posada a escena molt intel·ligents, que van obrir de manera exultant amb la popular "Jean-Luc" corejada a cor què vols. "Oh le le. Oh la la" amb les bases sintetitzades del nou disc *Un estrany poder* (Sony, 2017) van fer vibrar el Canet Rock just a la mitjanit amb uns baixos de gran intensitat. I l'esclat final d'un xou potent, pensat expressament per al festival i d'una posada a escena espectacular, va ser per a "El seu gran hit", que obre una segona etapa del quartet.

Els Amics de les Arts en concert al Canet Rock Foto: Àlex Carmona

I es va sentir aquell crit del ?Bona nit, malparits!' i **Sopa de Cabra** va debutar al festival amb el cartell de clàssic entre clàssics per oferir un repertori infal·lible amb els seus deu grans èxits. I la van clavar. Els espectadors més jovenets els veien astorats per primer cop, els seus pares s'emocionaven amb unes tonades populars i molts músics del mestissatge redescobrien de prop i des de darrere l'escenari unes cançons que ja formen part de l'imaginari popular. La banda de **Gerard Quintana** i **Josep Thió** va brodar un concert per recordar com una de les nits més màgiques navegant enmig del mar de rock, llum i color que cobria tota l'esplanada del Pla d'en Sala.

Gerard Quintana i Josep Thió durant el concert de Sopa de Cabra Foto: Àlex Carmona

I va arribar la força reivindicativa del *Raval* valencià, que amb **Zoo**, la millor banda emergent dels Països Catalans, ho va petar. Panxo i la seva colla van conduir un bolo per les altures dels referents nacionals -sense oblidar el clam d'**Ovidi Montllor**-, de l'esperança i la lluita d'esquerres i de la festa arrauxada amb les rimes sincopades d'un rap gens ortodox. Un Canet Rock que demostrava la seva capacitat per ser un gran aparador i el millor referent, el més gran altaveu per descobrir, projectar i avalar el gran moment de la música catalana, vingui del sud o del nord, de terra endins o de mar enllà.

Zoo en concert al Canet Rock Foto: Àlex Carmona

A partir de les 2 de la matinada, la gent ja no podia sortir del recinte i tornar a entrar, de manera que la recta final s'abordava amb un públic incansable resistint fins a 12 hores davant l'escenari, que s'anava alternant i regenerant a les primeres files segons la banda que actuava. Les barres copades de veus amb braçalets verds, les cerveses a milers de litres desbocades per la nit canetenca i milers d'ànimes esgargamellades per corejar la banda sonora d'una escena musical que no té límits. Els temeraris **Itaca Band** van sortir a comprovar que ja són uns dels grans i que les seves cançons també estan empeltades de la marca "èxits".

Itaca Band en concert al Canet Rock Foto: Àlex Carmona

I el mateix per a **Buhos**, els més feliços del festival, comandats per un apassionat Guillem Solé, que constataven com després d'una dècada de picar pedra, fer versions per al Barça, repicar i vendre a un euro milers de còpies de cedés amb els xinesos? els havia arribat una segona joventut, la de ser entre els grans per primera vegada a l'escenari del Canet Rock, haver batut el rècord de samarretes dessuadores venudes al festival -van exhaurir les 200 que havien dut amb el lema 'Cada matinada rebels' de la cançó "El cor m'apreta"- i tenir la valentia de fer cantar el 'Rosa d'abril, morena de la serra?' del "Virolai" de matinada entre "Birres" o de posar el colofó amb l'exitosa "Barcelona s'il·lumina".

Buhos en concert al Canet Rock Foto: Àlex Carmona

I la nit ja s'encalçava amb el dia quan uns altres debutants, els vallesans **Doctor Prats**, confirmaven el seu ascens meteòric amb només dos discos i un estiu plagat de concerts amb una setantena de cites. Alimentats a base de pizzes per resistir la penúltima cita del cartell, van saber entonar ritmes per encomanar la vitalitat de l'"Ara".

Doctor Prats en concert al Canet Rock Foto: Àlex Carmona

I, per complir amb la tradició de veure sortir el sol, **Txarango** va lluir la condició de número u del moment. Asseguts a la vora de l'escenari, xiuxiuejant amb un públic entusiasta la tornada de "Quan tot s'enlaira", van culminar una jornada que els catapulta com la banda catalana més internacional i compromesa. Des de la defensa dels drets del més dèbils fins a l'acollida dels refugiats, des dels drets d'un poble lliure fins a la llibertat de les cançons? des de Palestina fins al festival europeu més multitudinari a Glastonbury (Anglaterra) o la revolta valenciana. Els darrers seran els primers, resa la paràbola cristiana, per convertir les últimes notes del festival en la clausura del millor Canet Rock, mític i mitificat, històric i disposat a fer història? encara que sigui amb la veu afònica, els ulls rogencs i un somriure d'orella a orella. Perquè l'any vinent encara serà més i millor, amb més música del país i més dones.

Txarango en concert mentre es feia de dia Foto: Àlex Carmona